

Arrest

nr. 290 706 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2023.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse origine te zijn afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 juli 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend en op 14 mei 2020 er internationale bescherming gekregen heeft. De documenten toegevoegd aan het administratief dossier vermelden duidelijk Eurodac search results “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 [...]. Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij over internationale bescherming beschikt in Griekenland. De combinatie van de vermelding “M” onder “Mark status” en de code die aanvangt met “GR” wijst erop dat de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus heeft in Griekenland. Dit wordt tevens bevestigd in de Eurdac Marked Hit van 31 januari 2022. Uit de verblijfskaart dat de verzoekende partij bijbrengt blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in Griekenland de vluchtelingenstatus gekregen heeft. De verblijfskaart die haar werd uitgereikt op 14 mei 2020 is bovendien geldig tot 13 mei 2023. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks

in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt de verzoekende partij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Griekenland heeft verlaten, er sindsdien niet meer officieel verblijft en niet meer in contact staat met de Griekse overheid kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat de verzoekende partij andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

5. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen

6. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins zinnens was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

De verzoekende partij is een dertigjarige man met een diploma als ingenieur. Zij geeft zelf aan dat ze het Engels machtig is. De verzoekende partij wijst weliswaar op haar psychologische problemen en brengt hiervan ook een attest van Ulyse bij van 22 juni 2022 bij. Dit attest is een weergave van de verklaringen van de verzoekende partij, en wijst op de mentale moeilijkheden die de verzoekende partij ondervindt. Er wordt eveneens aangegeven dat een meer gedetailleerd attest later zou kunnen uitgereikt worden. De verzoekende partij brengt ook haar medisch dagboek uit het opvangcentrum bij. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij regelmatig een psycholoog bezoekt. Ook wordt er melding gemaakt van PTSD met depressie. Er wordt niet betwist dat er in hoofde van de verzoekende partij mogelijk indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van haar mentale gezondheidstoestand. Dit doet echter geen afbreuk aan een terugkeer van de verzoekende partij, die in het bezit is van een AMKA en een verblijfsvergunning, naar Griekenland, aangezien zij niet aantoonbaar dat haar bijzondere kwetsbaarheid het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen in Griekenland waardoor er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Uit de bijgebrachte documenten blijkt niet dat in Griekenland psychologische en medische opvolging onmogelijk is voor de verzoekende partij. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Daarenboven hebben haar psychische problemen haar niet weerhouden om verscheidene reizen ondernemen en te verblijven in Polen, Italië, Oostenrijk en Turkije na haar vertrek uit Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Zo haar verklaringen voor een deel overeenstemmen met de bevindingen in de door haar aangehaalde rapporten over de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden om toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale bijstand, kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij gedurende haar verblijf in Griekenland door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is terechtkomen die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien

aan de verzoekende partij toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij van juni tot begin september 2020 slechts op één (privé-) adres in Heraklion in Kreta heeft gewoond waarna zij de stad en het eiland heeft verlaten. Dat verzoekende partij reeds na drie maanden het eiland verliet, toont aan dat zij geen doorgedreven pogingen ondernam om een andere woning te zoeken zoals de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld. Ook in Athene en Thessaloniki heeft verzoekende partij geen actieve pogingen ondernomen om er een huisvesting te vinden. Volgens haar verklaringen probeerde ze hoofdzakelijk het Griekse grondgebied te verlaten (NPO p.19, p.23). Verzoekende partij verklaarde tevens in Griekenland in het zwart te hebben gewerkt als schilder, in de landbouw en als tolk (NPO, p.14-15, p.18) aangezien er geen officieel werk zou mogelijk geweest zijn (NPO p.18). In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij op goede gronden dat uit de verklaringen van de verzoekende partij geenszins blijkt dat zij tijdens haar korte verblijf in Griekenland als erkend vluchteling alle middelen uitgeput heeft om een officiële job te vinden. De verzoekende partij heeft verklaard dat zij met verschillende kantoren sprak om er als ingenieur te werken maar dat zij na de aanval op haar van idee veranderd is en niet meer in Griekenland wilde werken en verblijven (NPO p.15). Verzoekende partij heeft evenmin een taal cursus Grieks gevolgd, nochtans een voorwaarde om haar Palestijnse diploma te laten gelijkstellen (NPO p.15). Nu het aanleren van de taal onontbeerlijk is om de kansen op de arbeidsmarkt te vergroten en verzoekende partij hiertoe geen stappen heeft ondernomen, kan zij bezwaarlijk stellen dat zij de nodige initiatieven met het oog op het vinden van een tewerkstelling in Griekenland heeft genomen. In tegenstelling tot verzoekers verklaringen tijdens het interview op de DVZ dat zij in Griekenland niet verzekerd was, in het ziekenhuis niet behandeld werd en zij er reisbeperkingen kende (DVZ vragenlijst, vraag 3.5), verklaarde zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij over een AMKA (sociale zekerheidsnummer) beschikte, dat zij wel degelijk de nodige zorgen ontving in het ziekenhuis en dat zij in staat was om verschillende keren te reizen tussen Chios, Kreta, Athene en Thessaloniki (NPO p.18-19).

Op basis van de verklaringen van verzoekende partij kan aldus geenszins worden vastgesteld dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om huisvesting of een tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. De Raad merkt nog op dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Verzoekende partij kan derhalve, gelet op haar handelen of veeleer nalaten om te handelen in de EU-lidstaat die haar internationale bescherming toekende en gelet op haar spoedige vertrek aldaar nadat ze er bescherming verkreeg, bezwaarlijk ernstig voorhouden en ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Griekenland de aan haar status verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat haar verscheidene reizen binnen Griekenland en naar andere Europese landen doen uitschijnen dat zij er enigszins financieel daadkrachtig was, wat er op wijst dat zij zich niet in een situatie van verregaande materiële deprivatie bevond.

Verzoekende partij toont hoe dan ook niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikt en die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan haar hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of haar nationaliteit. Evenmin toont zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader haar rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij het slachtoffer was van een racistische aanval in Griekenland dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij over dit incident zeer tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ten overstaan van de DVZ en het CGVS. Zo verklaarde verzoekende partij

tijdens het interview op de DVZ dat de politie die naar aanleiding van dit incident ter plekke kwam vastberaden was om haar te helpen. Ook blijkt uit de vragenlijst dat zij hen haar relaas heeft uiteengezet. Bovendien vroeg de politie haar of ze een proces-verbaal wou laten opstellen (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde verzoekende partij daarentegen dat de politie die na de aanval ter plekke kwam vernederende taal sprak, sceptisch reageerde toen zij haar verhaal deed over het incident en geen moeite deed om de beelden van de bewakingscamera te verifiëren (NPO, p. 18-19). Een van de belangrijkste elementen uit de verklaringen van verzoekende partij op de DVZ, namelijk dat de politie haar voorstelde een proces-verbaal op te stellen, hetgeen de goede intentie en bereidheid tot bijstand vanwege de politie aantoont, kwam tijdens het interview op het CGVS aldus totaal niet ter sprake. Verzoekers uitleg hierover dat zij op de DVZ niet alle details kon vertellen is niet dienstig aangezien dit element een essentieel onderdeel vormt van haar relaas daar hiermee een positief beeld van de politie wordt geschetst terwijl verzoekende partij op het CGVS een resoluut tegenovergestelde verhaal vertelde. Tevens verklaarde verzoekende partij op de DVZ dat zij toen de politie ter plekke kwam samen met hen naar de plaats van de aanval moest terugkeren (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5) terwijl zij op het CGVS aangaf dat de politie weigerde naar de plaats van het incident te gaan (NPO, p. 20). Bij de confrontatie met deze tegenstrijdigheid gaf verzoekende partij nog een derde versie van de feiten, namelijk dat de politie tegen haar zei dat de andere agenten naar de plaats van het incident zouden gaan (NPO, p. 21). Daarnaast verklaarde verzoekende partij dat zij door ongeveer 15 personen werd aangevallen (NPO, p. 18,20) terwijl het proces-verbaal, gebaseerd op eigen verklaringen van verzoekende partij, melding maakt slechts van “één onbekende aanval”. Waar in het proces-verbaal aangegeven wordt dat verzoekende partij door een ambulancepost naar het ziekenhuis werd gebracht verklaarde zij zowel tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS als op de DVZ dat zij door de politie naar het ziekenhuis werd overgebracht (NPO, p.18, 19; Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Ook blijkt uit het proces-verbaal dat verzoekende partij aan de politie een exact adres kon aangeven waar het incident zou hebben plaatsgevonden, alsook kon zij de naam van het ziekenhuis, waar ze later werd overgebracht, benoemen terwijl zij op het CGVS geen eenduidige antwoorden hierover kon geven. Zij kon de plaats van vermeende aanval niet lokaliseren, tevens kon zij geen naam van het ziekenhuis benoemen.

Aangaande het verweer van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden “de verklaringen die verzoeker hierover heeft afgelegd zijn geloofwaardig. De (beperkte) vermeende tegenstrijdigheden kunnen de waarachtigheid van de kern van zijn relaas niet onderuit halen”, wijst de Raad er op dat het louter tegenspreken van de motivering van de bestreden beslissing niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen waar zij in casu in gebreke blijft.

7. Zoals de verzoekende partij aanhaalt, voorziet artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal zijn beslissing in toepassing van het eerste lid, 3° van deze wetsbepaling in beginsel dient te nemen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn werd genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, brengt het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Uit het niet nemen van een beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek binnen de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal niet langer toepassing kan maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Nog minder kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij lijkt aan te geven dat het verzoek in haar geval ten aanzien van haar land van herkomst en niet ten aanzien van Griekenland, dient worden onderzocht, nu de proceduretermijnen geen impact hebben op haar verkregen beschermingsstatus in Griekenland. Verzoekende partij slaagt er ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werden benadeeld door het gegeven dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de voorziene termijn van vijftien werkdagen. De verzoekende partij toont verder niet concreet aan dat het toelaten dat de commissaris-generaal na de voorziene termijn van vijftien werkdagen haar verzoek nog onontvankelijk verklaart daadwerkelijk haar rechten van verdediging miskent, of dat dit afbreuk doet aan haar recht op toegang tot een eerlijke beroepsprocedure of het recht op een doeltreffende asielprocedure. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is aangetast door een substantiële onregelmatigheid. Een miskenning van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond

8. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke

keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

10. De middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad

de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 mei 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP legt een AN neer ter zitting met 2 attesten inzake haar psychologische kwetsbaarheid (d.d. 14 mei 2023 en 5 aug. 2022) van de hand van een psychiater en een psycholoog. Zij wijst op de in Griekenland opgelopen traumatische ervaringen en haar vrees voor terugkeer. Bovendien bevestigt een attest van het opvangcentrum van 18 mei 2023 dat haar echtgenote evenzeer effectief in België aanwezig is, zij heeft een VIB ingediend, samen verblijven ze nu in het opvangcentrum. Haar VIB is lopende en gesteld wordt dat haar echtgenote geen statuut zou hebben in een ander land. VzP stelt dat naast haar psychische kwetsbaarheid er nu ook het element gezinsleven in de beoordeling moet worden betrokken. Ze stelt dat ze in Griekenland aangevallen werd door een militie van 15 personen ten gevolge van racisme. De politie heeft haar niet beschermd. Ze hebben haar eveneens geboeid naar een ziekenhuis gebracht. In Griekenland werd ze in de zee gegooid. Daarenboven heeft de politie enkel geschreven dat ze door onbekenden aangevallen werd, zonder precies te vermelden wat er gebeurd is. Ze vraagt zich welke bewijzen ze dient bij te brengen om aan te tonen dat ze in gevaar is in Griekenland. Ze meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing de situatie in Griekenland niet in rekening werd gebracht, nochtans heeft ze alles verteld. Ze herhaalt dat haar psychologische toestand zeer slecht is. Zij stelt ingenieur te zijn en haar echtgenote lerares, dat ze al 5 jaar onderweg is, vervolgd en achtervolgd is geweest, dat het tijd is om aan de slag te kunnen gaan.”

5. Met voormelde argumentatie en de bij aanvullende nota aangebrachte elementen brengt de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die aan de in de beschikking van 11 april 2023 opgenomen grond afbreuk doen.

Vooreerst dient erop gewezen dat begin maart van dit jaar met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan de partijen de vraag werd gesteld om informatie voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Dergelijke informatie werd vervolgens bijgebracht en de Raad heeft rekening gehouden met die informatie zoals blijkt uit voornoemde beschikking. In zoverre door de verzoekende partij wordt aangevoerd dat geen onderzoek werd gevoerd naar de huidige (socio-economische) situatie van vluchtelingen in Griekenland, is voormeld betoog dan ook niet dienstig. Er liggen immers in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens voor met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, om de individuele omstandigheden van de verzoekende partij te kunnen toetsen in de zin van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat te concretiseren met welke van haar verklaringen over haar dan wel over de algemene situatie in Griekenland niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Zoals blijkt uit een lezing ervan, wordt de algemene situatie voor statushouders in Griekenland, zoals verzoekende partij, in de beschikking van 11 april 2023 terdege in ogenschouw genomen.

Zoals in voormelde beschikking wordt erkend, is de situatie voor statushouders in Griekenland erg precair. Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Griekenland volstaat echter niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om individuele elementen aan te halen die maken dat in haar persoonlijk geval haar situatie in Griekenland er een was van of bij terugkeer naar Griekenland een situatie van materiële deprivatie dreigt. In voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoekende partij aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoekende partij merkt ter terechtzitting opnieuw op dat ze in Griekenland aangevallen werd door een militie van 15 personen ten gevolge van racisme, dat de politie haar niet heeft beschermd en geboeid

naar een ziekenhuis heeft gebracht, dat ze in Griekenland in de zee werd gegooid en dat de politie enkel heeft geschreven dat ze door onbekenden aangevallen werd, zonder precies te vermelden wat er gebeurd is. Ze herhaalt hiermee louter (een versie van die) verklaringen die ze eerder aflegde, doch ze gaat niet concreet in op, maar zo volledig voorbij aan hetgeen eerder in de beschikking van 11 april 2023 uitgebreid werd vastgesteld en omstandig wordt uiteengezet omtrent haar persoonlijke situatie en de door haar aangehaalde individuele elementen als statushouder in Griekenland. Met die elementen, zoals o.a. wat betreft het incident in Griekenland waarbij zij slachtoffer werd van een aanval op haar persoon, wordt in de beschikking, gelet op de door haar afgelegde (en zeer uiteenlopende) verklaringen, de door haar neergelegde documenten en haar argumenten in het verzoekschrift, terdege rekening gehouden. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan en ze laat na hetgeen hierover werd vastgesteld, vaststellingen die uitgebreid staan neergeschreven en eenvoudig na te lezen zijn in voormelde beschikking, in een ander daglicht te plaatsen en onderneemt zelfs geen (ernstige) poging om er een ander licht op te werpen.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest van 5 augustus 2022 en psychiatrisch attest 17 mei 2023 van Ulyse inzake de psychologische en psychiatrische opvolging van verzoekende partij, merkt de Raad op dat deze erg beknopte attesten geheel in de lijn liggen van de eerder door haar neergelegde documenten inzake haar psychische problematiek, die niet wordt betwist. De Raad stipt in dit verband aan dat eerder in de beschikking niet werd betwist dat er in hoofdte van de verzoekende partij mogelijk indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van haar mentale gezondheidstoestand. Hierbij werd aangegeven dat verzoekende partij niet aantoont dat haar bijzondere kwetsbaarheid het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen in Griekenland waardoor er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De ter terechtzitting bijgebrachte summier attesten zijn niet van aard hierop een ander licht te doen schijnen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang zal hebben tot de gezondheidszorg, voor psychologische en medische opvolging. In dit verband wordt herhaald dat haar psychische problemen haar eerder niet weerhouden hebben om verscheidene reizen te ondernemen en te verblijven in Polen, Italië, Oostenrijk en Turkije na haar vertrek uit Griekenland. Dat verzoekende partij in Griekenland, waar zij blijkens het door haar eerder neergelegde pv wel degelijk toegang had tot medische verzorging (in een Grieks ziekenhuis), in staat was om verschillende keren te reizen tussen Chios, Kreta, Athene en Thessaloniki en zij nadien na haar vertrek uit Griekenland, niettegenstaande haar psychische problemen, verscheidene reizen kon ondernemen naar en verbleef in Polen, Italië, Oostenrijk en Turkije, getuigt van voldoende ondernemendheid, zelfredzaamheid en assertiviteit. In de beschikking werd in dit verband tevens opgemerkt dat dit doet uitschijnen dat zij enigszins financieel daadkrachtig was, wat erop wijst dat zij zich in Griekenland niet in een situatie van materiële deprivatie bevond.

Dat het blijkens de informatie die voorligt lange(re) tijd kan duren om als statushouder in Griekenland zijn of haar Griekse (verblijfs)documenten te verlengen/vernieuwen, neemt niet weg dat verzoekende partij niet aantoont dat het voor haar bij een terugkeer naar Griekenland onmogelijk zal zijn om hiertoe de vereiste administratieve stappen te zetten. Bovendien toont verzoekende partij haar reilen en zeilen aan dat zij over financieel daadkrachtige middelen en een netwerk beschikt en er liggen geen concrete elementen voor waarom zij hierop niet opnieuw een beroep zou kunnen doen in afwachting van het vernieuwen van haar verblijfsvergunning. Ze maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar situatie, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Er kan niet blijken dat in zoverre zij bij terugkeer mogelijks moeilijkheden zou kunnen ondervinden, het haar de middelen en zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden.

In de beschikking van 11 april 2023 werd eerder opgemerkt dat “Zo” verzoekende partij “haar verklaringen voor een deel overeenstemmen met de bevindingen in de door haar aangehaalde rapporten over de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden om toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale bijstand, kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij gedurende haar verblijf in Griekenland door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien aan de verzoekende partij toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.” Verzoekende partij slaagt er niet in om deze en de andere in de beschikking gedane vaststellingen en

bevindingen in een ander daglicht te plaatsen. Zij ontkracht noch weerlegt hetgeen eerder uitgebreid in de beschikking omtrent haar individuele situatie en levensomstandigheden in Griekenland werd vastgesteld.

Dat heden verzoekende partij haar echtgenote zich eveneens in België bevindt, zoals wordt aangegeven in het ter zitting neergelegde document van het opvangcentrum van 18 mei 2023, werpt geen ander licht op het eerder vastgestelde. Verzoekende partij licht niet toe hoe en toont niet aan op welke wijze dit gegeven eraan in de weg zou staan dat zij als statushouder in Griekenland er niet langer haar rechten en voordelen verbonden aan haar status zou kunnen laten gelden. Voorts dient erop gewezen dat de bestreden beslissing -net als evenmin dit arrest- er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekende partij haar aanvraag om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat zij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, waarbij de Raad vaststelt dat zij niet aantoonst dat die bescherming die haar in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend is.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS